Ч. 146. Середа 3 липня (16 липня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Соймкраєвий.

(15-те і 16-те засіданє I-ої сесиї.)

В дальшім ходї соймового засїданя в пятницю, заки приступлено до дневного порядку, відчитано внесені перед засїданєм петициї і інтерпеляциї.

По тім приступлено до дневного порядку.

1) Обшарови двірскому уділено концесию побору мита від моста на рицї Склї.

2, 3) До Видїлу краєвого вибрано на одного члена, в місце п. Лясковского, п. Домбского, а на одного заступника посла д-ра Вурста.

4) Ґарантию краю для щадничих вкладок гал. каси ощадности підвисшено з 60 міліонів корон на 70.

5) В справі поміщеня плат учителїв народних ухвалено згідно з проєктом комісиї підвисшене в слїдуючих границях: А) В школах звичайних а) в клясї II (міста) установлено річну платню для $^1/_3$ по 1600 корон, — $^1/_4$ по 1400 корон і для $^1/_2$ по 1200 корон, б) в клясї III (міста) установлено річну платню для $^1/_4$ по 1400 корон, — $^1/_4$ по 1200 кор. і для половини по 1000 корон, в) в клясї IV (для сіл) установлено платню річно для половини по 1000 корон, для $^1/_4$ части по 900 кор. і для $^1/_4$ части по 800 корон. Б) В школах видїлових: а) в I клясї половина по 2000 кор. а половина по 1800 корон; б) в II клясї половина 1800 корон, друга 1600 корон. В) Для учителїв тимчасових установлено: 1) для учителїв без всякої кваліфікациї найменшу 500 кор. 2) для учителїв, що мають іспит зрілости або іспит кваліфікацийний при звільненю від іспиту зрілости, — найменше 600 корон, а 3) для учителїв з кваліфікациєю і іспитом найменше 800 корон.

Над сею послїдною справою вивязує ся довша дискусия, в котрій забирають голос: іменем Ради шкільної краєвої пан Намістник ґр. Пініньский і віцепрезидент др. Плажек, а кромі того посли: Стапіньский, Малаховский, Томашевский, Цєньский, Шпондер, Барвіньский (до фактичного спростованя) і Гурик (до фактичного спростованя). Представителї Ради шкільної краєвої: ґр. Пініньский і др. Плажек, били головно на те, що на дальше підвисшене плат не вистає можність фінансова краю, хоч плати суть безперечно за низькі.

По залагодженю перших точок дневного порядку і поставленої додатково справи зелїзницї Піла-Яворжно, приступлено до дальшої розправи буджетової.

По докінченю промови п. Могильницкого в справі „Просьвіти" і відповіди члена Видїлу краєвого Верещиньского, дра Бобжиньского і Целецкого та по промові референта п. Пашковского ухвалено згідно з внесенєм комісиї признати для „Просьвіти" 6.000 кор. на рік 1902, до розпорядимости Видїлу краєвого.

Над просьбою „Просьвіти" о виплату здержаної субвенциї за 1901-ий рік, перейшов Сойм до дневного порядку.

Послїдне засїданє відбуло ся в суботу по полудни. На тім засїданю покінчено буджетову дискусию і ухвалено буджетовий закон на р. 1902. Видатки краєві винесуть в тім році 22,913.884 К, а доходи „власні" 8,852.008 К.

На покрите недобору в квотї 14 міліонів корон має побирати ся такі додатки:

а) додаток до державних податків: ґрунтового, домово-чиншового, домово-клясового і 5% податку від „вільних" домів — по 60 сотиків від кождої корони податку, і

б) додаток до державних безпосередних особових податків, заведених законом з 25-го жовтня 1896, з виїмкою податку особисто-доходового — по 66 сот. від кождої корони податку.

О $7^1/_2$ год. вечером забрав голос п. Намістник і заявив, що з найвисшого поручення відрочує соймову сесию, а по нїм промовив краєвий Маршалок.

В своїй промові п. маршалок згадав, що мимо короткого треваня сесиї праця в соймі була інтензивна і видатна. Наради вели ся спокійно, хотяй соймова сесия відбувала ся в горячковім часї. Дальше п. маршалок зазначив, що в буджетї полагоджено дуже важну справу, именно піднесенє платнї народним учителям і говорив дальше отсими словами: „Богато справ приготовано вже в комісиях і жде лише на дискусию в палатї. Тішу ся, що через відрочене а не замкненє сойму, о що я також дуже старав ся, сї справи не зійдуть з дневного порядку, але будуть могли війти під наради, як лише знова зійдемо ся. Не згадую про инші пильні справи, хоч може менше

11)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З російского — Максима Горкого.)

(Дальше.)

Єфим, хоч і злякав ся, однак з достоінством сказав:

— Хоч ви, Фома Іґнатїч, моїм паном,.... однак менї сказано: уважай, Єфиме.... і я тут капітаном....

— Капітаном?! — крикнув Фома, весь трясучись і блїднїючи. — А чим я?

— Алеж не кричіть так! Із-за дурницї, як баба....

На блїдім лици Фоми виступили червоні пятна, він переступав з одної ноги на другу, судорожним рухом сховав руки до кишенї сурдута, і рівним твердим голосом сказав:

— Ти! Капітане! Слухай! Як ще слово яке против мене скажеш,... то забирай ся до чорта! Проч! На берег! Я й з лотсманом дам собі раду. Зрозумів? Не будеш ти мною командувати.... Ну?

Єфим остовпів. Дивив ся на свого пана і сьмішно морґав очима, немогучи знайти відповіди.

— Зрозумів, питаю?

— Зро-зу-мів.... Я розумію! — протягнув Єфим. — Однак із-за чого тілько крику. І щож.... із за....

— Мовчати!

— Тьфу!

Диким огнем сьвітячі очи Фоми і єго від гніву набігле лице навели капітана на щасливу гадку як найскорше відійти від свого пана, і він скоро обернувшись — пішов.

— Фу-у! Якого холоду нагнав, га? Видко, що не дуже далеко упало яблоко від яблунї.... — насьмішливо бурмотів він, ідучи по покладї. Він був злий на Фому і чув ся дуже обидженим, але рівночасно відчував над собою тверду правдиву руку пана. Єму, що лїтами привик до послуху, подобалась проявлена над ним власть, і війшовши в каюту старого лотсмана, з відтїнком вже певного вдоволеня в голосї, оповів єму сцену з паном.

— Чи бачив? — кінчив він своє оповіданє. — Доброї породи щепя, вже на першім польованю добрий пес з него.... А прецінь з виду він.... от собі.... чоловічок мутного ще розуму.... Ну, нїчого, нехай ся бавить.... злого, здаєсь, з того нїчого не вийде.... при таким єго характері.... Нї, як він на мене накинув ся! Кажу тобі, як труба яка!.... І відразу показав ся як який пан.... так як би вже власти і строгости зі збанка напив ся....

Єфим говорив правду: за тих кілька днїв Фома скоро змінив ся. Вибухнувша в нїм страсть зробила єго паном душі і тїла женщини, він з жадобою пив огненну солодкість тої власти, а она витерла в нїм всю ту брусуватість, котра надавала єму вид молодця дивного і глуповатого, а знищивши те, наповнила серце єго молодечою гордостию, самосьвідомостию своєї мужеской личности. Любов для женщини все є плодотворна для мужчини, яка би она й не була, навіть коли она тілько біль дає — і в нїм єсть все много цїнного. Як для хорої душі єсть любов сильною отруєю, так для здорової єсть она неначе огнем для зелїза, котре хоче бути сталию....

Любов Фоми до трийцятьлїтної женщини, котра в обіймах молодця справляла тризну по своїй молодости, не відривала єго від роботи, він не губив ся анї в пестощах, анї в працї, вносячи і там і тут цїле своє я. Женщина, як добре вино, взбуджувала в нїм з однаковою силою жажду працї і любови, а она сама відмолоднїла від поцїлуїв молодости.

В Пермі ждало Фому письмо від хрестного вітця, котрий доносив, що Ґнат з туги за сином запиває ся, і що в єго лїтах так пити єсть дуже шкідливо. Письмо кінчилось радою, поспішити ся з інтересами і чим скорше вертати домів. Фома відчував якусь тривогу в тій радї, і она затемнила ясну радість єго серця, але в забігах о дїла і в пестощах Палаґеї та тїнь скоро зникала. Житє єго плило зі скоростию филї в рицї і кождий день приносив єму все нові враженя, розвиваючи в нїм нові гадки. Палаґея відносилась до него зі всякою страстною любовию, з тою силою чувства, яку вливають в свою любов женщини єї лїт, допиваючи послїдні каплї з чаші житя. Але часами будило ся в нїй инше чувство, не менше сильне і ще більше привязуюче Фому до неї, — чувство, рівняюче єї стремленю матери, охоронити свого улюбленого сина від похибок, научити єго мудрости житя. Часто, ночию, сидячи на покладї і обнявшись з ним, она дружно і з сумом говорила до него:

— Ти слухай мене, як сестру твою старшу. Я жила і знаю людий.... много я видїла

важні, але не можу промовчати двох, а іменно про бюра посередництва праці і справу заснованя ґімназиї в Станиславові. Ся послідна справа, яка в високій степени обходить руску народність, війде також на дневний порядок вже найблизшого засїданя. Тоді безперечно розвине ся основна дискусия, а маю надію, що она причинить ся і доведе до сего, аби обі народности більше зближити, а не віддалити від себе.“

(По руски). „Певне число справ полагодив В. Сойм, висилаючи їх до краєвого видїлу. Можу запевнити В. Палату, що кр. видїл кожду таку справу повірить з всею точностию і совістностию, але думаю, що при подібнім полагоджуваню не все сойм бажав показати через відосланє, що дотичну справу має ся полагодити прихильно, отже коли би краєвий видїл по провіреню прийшов до відмінного оеуду, не буде отягати ся представити справозданє і поставити внесенє, хотяй би неприхильне.“ Дальше промовляв по польски, згадуючи про рентові оселі і передачу монархови Вавельского замку, і закінчив свою промову окликом: Франц Йосиф І. най жиє, який посли з одушевленєм повторили трикратно.

Засїданє покінчило ся о 8 годинї вечером.

Новинки.

Львів дня 15-го липня 1902.

— **Про посьвяченє церкви в Славску** пишуть: В четвер 10 с. м. посьвятив ВПреосьв. митрополит великолїпну, після плянів п. Нагірного, муровану церкву в Славску. Торжество відбуло ся при великім движ верховинців, стройно і величаво. Неутомима вічливість і праця Кир Андрея єднала єму глубоке поважанє від всїх, а блеск єго богослуженя, щирости молитвів єго і апостольскі проповіди, прямо гіпнотизували вірних. Велика то і розумна сила, сила сьвідома путя свого і своїх цїлей. Она укріпила і озарила тяжку працю місиї, уморальнения підупавшого народонаселеня тих сторін. В місиї тій брали участь і Преп. отцї чина сьв. Василия Великого і вивязали ся з своєї задачи — як звичайно — так гарно, що їм і належить ся як найсердечнїйша за те подяка. Панотця Остапа Качмарского, пароха села Славска іменував ВПреосьвященний, за єго довголїтні невсипущі заходи і працю около подвигненя з материяльного і морального упадку своїх прихожан — на місци совітником Св. Митрополичої Консисториї і відїхав вечірним поїздом до Львова. В торжестві брали участь майже всї духовники деканата скільского, а з сьвітскої інтелїґенциї архитект Василь Нагірний зі Львова, начальник суду в Сколїм Левицкий, начальник зелїзничої стациї Іван Дудрик та инні. Верховинцї провели архипастиря на дворець і довго дивили ся за відїзджаючим, знать, що жаль їм було розстатись з тим сьвітлом, що наче метеор коротенько засьвітило між ними. — В Тухли кольонїя вакацийна привитала Митрополита сердечним многолїтствієм.

— **Конкурс.** Руске тов. педаґоґічне у Львові оголошує конкурс на посаду директорки до помочи наукової і релїґійно-морального та товариского виховання для дївчат в інститутї Товариства. Директорка одержить помешканє, харч, опал. сьвітло, услугу і 30 К місячно. Першеньство будуть мати учительки з видїловим іспитом, котрі могли би обняти години в рускій школї видїловій за окремою винагородою. Подання належить вносити до Видїлу Руского Тов. педаґоґічного „Народний Дім“ у Львові до 20 серпня 1902.

— **З еп. станиславівскої.** О. Йоан Ших, парох в Сучаві, інституований яко почетний крилошанин станиславівскої епархиї. — О. Августин Арсенич, завідатель в Ясеневі горішнім, інституував ся на тую парохію. — До канонїчної інституциї візвані оо.: Йосиф Бурачиньский з Княждвора на Саджавку і Ізидор Ганкевич з Усгя еп. на Ключів вел. — Введені в завідательство оо. Яр. Луцик в Бурдяківцях, Павло Петрицкий в Банатківцях, а в завідательства ex currendo Мих. Яцикевич в Крехівцях і Ів. Лягоровский в Петрові.— Увільнені із сотрудництв оо.: Андрей Федик в Олеші і Влад. Давидович в Нижневі. — Правительство назначило дотацию з релїґійного фонда на один рік для прив. сотрудників в Тишківцях, Джурині, Гвоздї і Вербівцї. — Конкурсовий іспит зложив о. Ал. Капустиньский із Горошови. а увільнений на все о. Теоф. Добряньский із Соколівки. — Відпустки для поратованя здоровля дістали оо.: Влад. Величковский із Станиславова на 3 нед., Мих. Гулла на 6 н., Вас. Калитовский на 5 н., Ант. Туркевич на 6 н., І. Матковский на 4 н., Ем. Кушик на 6 н., Мир. Лїщиньский на 2 н., Йос. Бурачиньский на 6 н., Ант. Подляшецкий на 2 м., Йос. Тихович на 2 м., Вінк. Кузик на 1 м., Яр. Марчак на 1 м., Дом. Стеблецкий на 2 м. І. Купчиньский на 1 м., Стеф. Бартош, Вас. Козловский, Ник. Воляньский і Авґ. Левицкий по 2 місяцї. — Науку релїґії поручено в реальній школї в Станиславові о. Євст. Шмериковскому, а в промисловій і столярскій школї тамже о. Влад. Величковскому.

— **З Станиславова** пишуть до „Руслана“: Дня 27 червня с. р. святкувала станиславівска залога ювилей побіди в битві під Трутновом (Trautenau), яка збула ся дн 27 червня 1866 року. В тій битві брали участь між иншими три полки, що стоять залогою в Станиславові, іменно 24 і 58 полки піхоти і 14 (ческий) полк драґонів. В навечеріє обходу музика військова 24 пп. на улицях міста і перед мешканями комендантів відограла музичні твори. В пятницю дня 27 м. м. яко день торжества відбула ся полева Служба Божа в шатрі на площи вправ Діброва. Службу Божу відправив місцевий військовий душпастир сов. о. Касиян Куницкий і удїлив благословеня Найсьвятїйшими Дарами. Опісля були промови полковника 24 полка п. Колярда, в нїмецкій і рускій, та поручника драґонів ґр. Кіньского в ческій мові, а вкінци передефілювали війска перед фельдмаршаллайтнантом Фрайндом, окруженим численною дружиною. В окремім шатрі сидїли підчас полевого торжества панї з військових родин. Пополудни були їздецкі перегони драґонів за нагородами, а вечером відбула ся спільна вечеря офіцирів на 105 накрить, на якій був присутний комендант стациї і дивізіонер кінноти фельдмаршаллайтнант Фрайнд

— **Ватагу злодіїв**, зложену з мужчин і женщин, що від довшого часу непокоїли повіти пере-

---

в своїм житю!... Товаришів вибирай собі оглядно, бо суть люди, котрі заразливі як хороба.... Ти і не розбереш з початку, хто він такий?— на око чоловік такий, як всї другі.... і нараз, навіть не замітивши того, сам начнеш наслїдувати єго в житю.... І в мить.... болячки єго пристали до тебе.... Я через подругу все стратила.... муж був.... двоє дїтий..., і добре жили.... муж був писарем в волости....

Замовчавши она довго дивила ся через борт на розбурхану судном воду, а потім зітхнувши знов говорила до него:

— З нашими женщинам — сохрани тебе пресьвятая Богородице — будь осторожний.... Мягонький ти, а в серци твоїм нема ще правдивої твердости ... А на таких, як ти, баби дуже лакомі; з тебе сильний красний, богатий.... А більше всего стережись ти тихоньких.... они, як пявки впивають ся в мужчину.... впеть ся і ссе та ссе... а сама все така мила, така ніжна. Она буде з тебе кров пити, а її самій добре буде.... тільки на дармо серце тобі надсадить Держись ти більше тих, котрі, так як я, веселі.... Такі без користи живуть....

Она, дійстно, була безкористовна. В Перми накупив їй Фома ріжної одежи і річий. Она утішила ся тим, але оглянувши їх, зажурено сказала:

— Ти не трать тільки гроший, уважай, щоби отець не розсердив ся.... Я так.... і без всего люблю тебе....

Вже перед тим она заявила єму, що поїде з ним лише до Казаня, де жила її сестра за мужем. Фома не вірив, що она опустить єго і коли она в ночи перед приїздом до Казаня повторила свої слова, він засумував ся і став просити її не покидати єго.

— А ти перед часом не горюй — сказала она. — Ще цїла ніч перед нами.... як попращаю ся з тобою, тоді й сумуй.... коли жаль стане....

Але він все з чим раз більшим жаром намавляв її не покидати єго і наконець — як можна було сподївати ся — заявив, що хоче оженити ся з нею.

— То так! — сказала она і засьміяла ся. — То від живого мужа маю піти за тебе? Мій ти любий.... який з тебе чудак? Женити ся хочеш зі мною, ха-ха? Чя з такими женять ся? Много, дуже много буде ще у тебе любовниць.... Ти тогди жени ся, коли перекипиш.... коли ситий тих солодощий, житного хлїба тобі захоче ся. Тоді як раз пора до женитьби. Здоровий чоловік не повинен для власного спокою женити ся скорше.... одної женщини єму за мало, і він іде тоді до других. Також і ти, коли хочеш бути щасливий, повинен доперва тоді женити ся, коли побачиш, що одна женщина тобі вистарчить....

Однак чим більше она говорила, тим настїйчивійше і твердше стояв Фома при своїм бажаню не розставати ся з нею.

— А ти послухай, що я тобі скажу, — спокійно сказала женщина. — Горить в руцї твоїй лучина, а тобі і без неї вже ясно, так ти єї від разу кинь у воду, тоді й чаду від неї не буде і рук она тобі не опалить....

— Не розумію твоїх слів....

— Старай ся їх зрозуміти.... Ти менї злого нічого не зробив і я тобі єго не хочу.... Для того я й відходжу....

Трудно сказати, чим був би скінчив ся той спір, як би не зайшов случай. В Казани дістав Фома телеґраму від Маякина, котрий коротко приказував єму; „безпроволочно приїзджай пасажирским пароходом!“ Фомі корчево дрогнуло серце і в кількох годинах стояв він з затисненими зубами, блїдий і понурий на ґалериї парохода, що відходив з пристанї і тримаючись руками поруча, неподвижно і не рушаючи очима, дивив ся в лице своєї милої, котра разом з пристанию і берегом чим раз більше віддаляла ся від него. Палаґея повівала до него хустиною і усьміхала ся, але він знав, що она плаче тяжкими грубими слезами. Від сліз її вся сорочка на груди у Фоми була мокра, від них в серци єго, повним чорної туги, було тяжко і холодно. Стать женщини все меншалась, як би розпливалась, а Фома не відриваючи очий, дивив ся на ню і чув, що помимо обави о вітця і жалю за женщиною, — в души єго будить ся якеєь нове, сильне і їдке чувство. Він не умів назвати собі єго, але оно видалось єму подібним до чувства, коли хтось заподїє нам яку кривду.

Товпа людий на пристани злялась в одне темне і мертве пятно без лиць, без форм і без руху. Фома відійшов від поруча і понуро став ходити по покладї.

Пасажири, голосно розмавляючи, засїдали до чаю, кельнери снувались по ґалериї, і накривали столи, там десь на задній части корабля в третій клясї, сьміяла ся дитина, плакала гармонїя, кухар скоро стукав ножами, острим звуком дзвонила посуда. Розрізуючи филї і пінячи їх, дрожачи від напруженя і тяжко сопучи, великий пароход скоро плив против филї.... Фома глянув на широке пасмо роздроблених, шумлячих і шалїючих филь за задною частию корабля і відчував в собі дике бажанє, ломити, рвати що небудь, — також піти грудию против филї і роздробити єї напір о себе, о грудь і плечі свої....

— Судьба! — охриплим і умученим голосом сказав хтось коло него.

То слово було знане єму: ним тїтка Анфиса часто відповідала Фомі на єго питаня і він вложив в то коротке слово представленє о силї, подібній до сили Бога. Він поглянув на бесїдуючих: один з них був сивенький старий чоловік, з добродушним лицем, другий молодший, з великими утомленими очима і з чорною кінчастою борідкою. Єго хрящеватий великий ніс і жовті запалі лиця нагадували Фомі хрестного вітця.

— Судьба! — переконуючо повторив старець оклик свого співбесїдника і усьміхнув ся. — Она над житем.... як рибак над рікою: кине в суєту нашу удку з приманкою, а чоловік сейчас.... хап за приманку жадним ротом.... нараз потягне она своє удилище, і чоловік бє ся о землю, та побачиш, як серце у него надирване.... так то добродію мій!

Фома замкнув очи, неначе промінь сонця в них ударив і покивуючи головою, голосно сказав:

— Так єсть! Правда то!

Ті, що вели розмову, остро подивились

миский, ярославский, лїський і саніцкий вислїдила перемиска жандармерия і забрала під ключ. Ватага та була дуже добре з'орґанїзована і мала богато тихих спільників, а слїдство буде дуже замотане і потягне ся кілька місяців.

— **Побитє акцизників.** Стражник акцизовий Йосиф Погорецкий, що робив службу на лїнії акцизовій від рогатки личаківскої до жовківскої, хотів в недїлю рано около 3 години задержати коло ул. сьв. Войтїха трох людий, що вийшовши з улицї Лїсної несли туди куфер і якісь річи, що украли у когось. В хвили коли він з одним із злодїїв став тягати ся, другий вихопив ему шаблю і вдарив кілька разів по голові та зранив тяжко. Так само дістало ся і стражникови Гвоздецкому, котрий хоч видів загроженого свого товариша, не пішов ему на поміч. Гвоздецкого злодії навіть сильнїйше поранили як Погорецкого. Аж на крик стражників надбігли вояки, що стояли на вартї коло магазину (давнїйше костела сьв. Войтїха) а злодії тодї лишили куфер і річи та повтїкали і взяли навіть шаблю стражникови. Злодіїв, межи котрими був також і якийсь вояк з 30 п. п. не можна було її доси вислїдити. За то зголосила ся властителька украдених річий, Ангеля Лукашевич, замешкала при ул. Солодовій ч. 10. В куфрі було біле і одїж, а в клунку була постїль, все разом вартости 240 К.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** прибуло в місяци червни с. р. 8549 важних поліс на суму 8,628.359 кор. обезпеченої вартости з премією 81.841 кор. 30 сот. Разом від початку сего року до кінця червня видано 46.938 важних поліс на суму 50,001.447 кор. з премією 449.043 кор. 45 сот.; попередного року за той сам час було 41.094 важних поліс на суму 44,455.271 к. з премією 392.590 кор. 02 с.; т. є. сего року о 5844поліс а 56.453 кор. 43 с. премії більше.

Шкід в червни було 107 случаїв, разом всїх від початку року до кінця червня було 417 шкід, з котрих 398 вже виплачено, 2 шкіди находять ся в лїквідациї, а виплату 17 відшкодовань (в сумі 9.242 корон) на разі з причин правних вздержано.

Сума всїх 417 шкід разом з коштами лїквідациї виносить brutto 239.871 корон з чого по потрученю части реасекурованої, лишаєсь на власний рахунок 110.259 корон. Попередного року за той сам час було 378 шкід на суму 202.579 корон (на власний рахунок 99.518 кор.)

При відновленю поліс по конець червня с.р. зараховано членам титулом 8% звороту квоту 30.432 кор. 82 сот.

Фонд резервовий з днем 30 червня с. р. виносить 426.961 кор. 84 сот.

— **Рахунок товариства взаїмного кредиту „Днїстер“** у Львові, стоваришення зареєстроване з обмеженою порукою, за місяць червень 1902.

I. Стан довжний:

	Кор.	с.	Кор.	с.
1. Удїли членів			89.586	22
2. Фонд резервовий			10.521	02
3. Специяльна резерва страт			1.111	59
4. Вкладки щадничі:				
а) стан на початку червня	1,004.182	28		
б) вложило в червни	69.293	47		
разом	1,073.475	75		
в) виняло в червни	42.446	62		
Позістає з кінцем червня			1,031.029	13
5. Сальдо побраних процентів			27.579	95
6. Нещїднята дивіденда за р. 1897, 1898, 1899, 1900 і 1901			5,065	79
7. Кошти спору			763	73
8. З рахунку ріжних сторін			542	29
9. Кредит банковий (в Банку кр.)			146.981	64
10. Зиск за р. 1901			1.144	43
Сума			1,314.325	99

II. Стан чинний:

	Кор.	с.	Кор.	с.
1. Позички удїлені на скрипти і векслї:				
а) стан на початку червня	1,146.570	14		
б) удїлено в місяци червни	45.400	—		
разом	1,191.970	14		
в) сплачено в місяци червни	16.084	53		
Стан з кінцем червня			1,175.885	61
2. Готівка в касї з днем 30/6 1902			8.337	98
3. Цїнні папери фонду резервового			8.587	—
4. „ „ инші			42.560	—
5. В щадници почтовій (обор. чек.)			2.083	99
6. В инших товариствах і банках			43.382	81
7. Рахунок біжучий з Тов. обезп. „Днїстер“			28.000	—
8. Рахунок ріжних сторін			35	60
9. Сальдо коштів адмінїстрациї			5.435	—
Сума			1,314.325	99

Членів прибуло 47 з 48 удїлами, убуло 7 остає з кінцем місяця червня 1902 року всїх членів 2.220 з 2.308 декляровани мн удїлами в сумі 115.400 К. — сот.

Стопа процентова від вкладок 4 процент, від позичок удїлюваних з провізиєю на кошти адмінїстрациї $6^1/_2$%.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 15 липня. Впевнюють, що льорд Сельсбері лише з причини недуги подав ся до димісиї, вказав на льорда Бальфура як на свого наслїдника. Склад кабінету полишить ся поки що той самий. Аж по подужаню короля прийде до деяких змін в кабінетї.

Париж 15 липня. Вчера з нагоди републиканьского сьвята відбули ся в Парижи великі торжества.

Льондон 15 липня. Здоровлє короля Едварда дуже значно поправило ся. Нинї король буде перенесений на корабель і поїде на довший побут на остров Гвайт.

Надіслане.

Оповіщенє

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

на него: старець — з лагідною, розумною усьмішкою, а той другий з великими очима — ворожо і з під лоба. Заклопотало то Фому і він почервонївши, відійшов від них, думаючи о судьбі і немогучи поняти: чому она зробила єму радість подарувавши єму женщину, а відтак сейчас вирвала із рук его той подарунок так нї з відси, нї з того, тай так обидно? І він поняв, що неясне, їдке чувство, котре в собі носив, — се обуренє на судьбу за еї гру з ним. Він був занадто розпещений в житю до того, щоби спокійнїйше відноситн ся до першої каплї отруї в чаші, котру що йно до уст приложив і цїлий час дороги провів без сну, думаючи о словах старця і лелїючи своє обуренє. Але оно викликало в нїм не прибитє і смуток, але гнївне і жадне чувство мести....

Фому стрітив хрестний отець, котрий на его скорі і неспокійні допити, усївши в повозї коло него і неспокійно поблискуючи зеленими очима відізвав ся:

— Твій отець стратив цїлком розум....

— Пє може?

— Ще гірше.... зовсїм з ума зійшов....

— Ну? О Господи! говоріть....

— Понимаєш: крутить ся коло него женщина одна...

— Щож она хоче? — скрикнув Фома, згадавши на свою Пеляґею і почув нараз радість в своїм серци.

— Пристала она до него і ссе его....

— А тиха она?

— Она? Тиха.... як пожар.... Сїмдесять пять тисяч видула з кишенї у него як пушинку!

— О-о! Хтож она?

— Сонька Мединьска, архитекторова жена....

— Матїнько! І то можливе.... Чи отець.... чиж то можливе, щоб він еї за любовницю взяв? — тихо і здивовано спитав Фома.

Хрестний отець відсунув ся від него і комічно вибалушивши очи, перекопуючо заговорив:

— Та ти, брате, також здурів! Єй Богу, здурів! Отям ся! В шістьдесять третім роцї любовницї мати.... і ще за таку цїну.... Що тобі? Здурів? Почекай, скажу то Гнатови.

І у воздусї почув ся скорий, верескливий сьміх Маякина, причім козляча его борідка погано задрожала. Не скоро Фома довідав ся від него о що ходить.

Против свого звичаю був Маякин неспокійний і подразнений, его бесїда, все плавна, рвала ся, він оповідав прозиваючи і плюючи, а Фома ледви розібрав, о що ходить. Оказало ся, що Софія Павловна Мединьска, жена богатого архитекта, знїстна в цїлім містї зі своєї неутомимости в реалізованю ріжних добродїйних цїлий, — намовила Гната жертвувати сїмдесять пять тисячів на побудованє в містї дому нічного приюту і народної бібліотеки з читальнею. Гнат дав грошї а дневники вже вихвалювали его за щедроту. Фома нераз бачив ту женщину на улици; она була маленька, він знав, що еї уважали за одну із найкрасших в містї і що о еї поведеню зле говорять...

— Більше нїчого?! — скрикнув він, вислухавши оповіданє хрестного вітця. — А я думав, що Бог знає що....

— Ти? Ти думав? — розгнївав ся нараз Маякин. — Нїчого ти не думав, молокосос ти!

— Чого прозиваєтесь? — зачудований спитав Фома.

— Та скажи.... чи сїмдесять пять тисячів уважаєш за великі грошї?

— Великі, — сказав Фома, подумавши.

— Ага-а!?

— Таж отець має їх досить.... чогож ви так....

Яков Тарасович зжахнув ся, він згірдно подивив ся в лице молодця і слабим голосом спитав ся:

— Се ти говориш?

— Я.... а хтож инший?

— Брешеш! То молода твоя глупота говорить, так! А моя стара глупота вже мілїон разів в житю іспитована, каже тобі: ти ще щеня, за вчасно ще, тобі басом лаяти....

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).